

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual
EMPRESARI @xaviergual

N'ESTEM FENT UN GRA MASSA

Aquesta setmana Felip González i Felipe González han entrat forts a l'actualitat. L'expresident del govern ho ha fet amb la carta a El País adreçada als catalans respecte del plebiscit de final de mes, en la qual renya i fa unes valoracions de poca entitat intel·lectual, impròpies d'un personatge de la seva categoria. No s'entén com ha caigut en l'estultícia i ha emprat arguments d'albanesos i referències feixistes. Ell també? Però l'anàlisi més profunda de la seva missiva queda per als articulistes del diaris de Madrid i Barcelona, els quals a hores d'ara ja estan passant comptes en columnes, tertúlies i formats periodístics diversos. Mentrestant, el cap dels socialistes manresans ha criticat que el tradicional castell de focs de la Festa Major de Manresa acabés amb l'exhibició d'una estelada

de grans dimensions. Li va semblar un mal colofó per a un acte organitzat pel consistori manresà i, com sempre es diu, amb els diners de tots. Val a dir, i esperem que no sigui res premonitori pel que ha de venir, que la peça de tela es va desmanegar a mitja exhibició. No sigui que alguns excessos de formes i dimensions ens portin a algun resultat similar. L'administració convergent ha dit que ha estat cosa de l'ANC però com a excusa no val. Penso que en Felip té molta raó en les seves crítiques i seria interessant que generés una reflexió serena en els polítics d'arreu amb càrrec públic i que són pro independència. Estelada gegant per acabar un castell de focs. Estelades grogues i blaves als balcons de molts ajuntaments. En alguns com el d'Artés hi ha tres versions diferents de senyeres a més d'altre material pamfletari divers. Estelades i un discurs abraona-

dament secessionista a la mitja part d'una concert de músiques de la Patum a Berga. I així pertot arreu i en tot moment. En qualsevol acte, en qualsevol moment i sense venir a compte es col·loca la icona i el missatge pro trencament amb Espanya fomentat per poders públics. Criticar els «altres», els de «Madrid», els antiindependentistes, els que emocionalment són el que en podríem dir el bàndol contrari, és molt més fàcil que fer-ho de les pròpies files. Lamentar la sanció injusta al FC Barcelona per les que els aficionats van exhibir lliurement a la final de la Champions a Berlín s'empassa millor que reconèixer alguns excessos propers o pro-

«Seria interessant que es generés una reflexió serena en els polítics d'arreu amb càrrec públic i que són pro independència»

pis. Maldar per les tertúlies de les televisions i les ràdios centralistes perquè no donen veu als opinadors favorables al trencament amb Espanya ve més de gust que reconèixer que TV3 vol manipular quan usa un símbol d'estiu que és una còpia vergonyant de l'anagrama de la llista de Junts pel Sí. En una televisió pública i «nostra» això no hauria de passar. Exhibir els estels en qualsevol lloc i en qualsevol circumstància és acceptable i ha d'estar cobert per la llibertat de les persones, però alguns dels que som independentistes des que tenim ús de raó política havíem imaginat un procés net i on tots fossin comptats i escoltats. O potser ho havíem idealitzat tant que ens pensàvem que mai seria possible i ara anem a contrapeu. Assumim que les estelades generen a Espanya el mateix rebuig que el que s'experimenta

en alguns àmbits respecte dels símbols espanyols. Acceptem que, acabi com acabi tot, amb els de l'altre cantó de l'Ebre ens hi haurem d'entendre. Es vulgui o no es vulgui. Imaginava el moment de la veritat com un moment més amable i ben portat per part de tots. Confesso que en tenia relatives esperances de l'altra banda però en tenia moltes respecte de com es faria aquí. I l'excusa aquella de: «els altres més», em rebel·la per invàlida, inconsistent i maniquea. Sé que se'm dirà que la duresa i el combat agre es pateix i no es genera, però no és cert. Una lectura empàtica d'algunes de les coses que es diuen des d'aquí no aguanta l'argument anterior. Mentrestant, es van col·locant estelades amb suport econòmic de les institucions en qualsevol ballada de sardanes. La que penja al balcó de casa l'hem pagat de la nostra butxaca.

LA CAPACITAT DE SABER TRIAR

PRISMA

Vladimir de Semir
DIRECTOR DEL MÀSTER EN COMUNICACIÓ CIENTÍFICA UPF

Pot avui algú ignorar el coneixement científic i tecnològic? Pot una persona considerar-se culta sense saber com evoluciona la capacitat de descobriment que posseeix l'ésser humà? Pot la ciutadania estar al marge de les implicacions socioeconòmiques, reptes ètics i decisions polítiques que es deriven de l'avenç científic, mèdic, ambiental i tècnic? No hi ha dubte que a partir de la segona meitat del segle XX i en els anys que portem del segle XXI el coneixement humà ha experimentat una acceleració mai abans coneguda. I la progressió continua... És ben conegut –hi ha diversos estudis realitzats– que tota la informació i coneixement que conté actualment un diari d'informació general correspon a la que fa un parell de segles gestionava conceptualment una persona durant una bona part de la seva existència i equival a la que podia generar un habitant de l'edat

mitjana en... tota la seva vida! En aquest context hem de ser conscients que hi ha un seriós perill: les diferències entre els que saben i els que no saben, en un món en què cada vegada es valora més el com que el què fem, pot provocar ruptures socials encara més grans que les que hem viscut des de la revolució industrial. Constitueix per tant una responsabilitat individual i col·lectiva l'estar atents al «reciclatge continuat» de les nostres capacitats d'aprenentatge i de la nostra adaptació a la ja vertiginosa capacitat d'innovació de la nostra societat. Ja siguin els coneixements d'aquí o els que vinguin d'altres parts, ja que la barreja i la capacitat d'assimilació de la diversitat cultural, tecnològica i social seran factors decisius que possibilitaran –i això pot semblar paradoxal– l'aparició i enfortiment de valors locals que seran precisament els que marcaran les diferències de valor afegit, oportunitat i benestar en un món cada vegada més irremeiablement globalitzat. Aquesta construcció d'una nova societat del coneixement que se superposa a l'heretada de la revolució industrial suposa un salt qualitatiu respecte a la societat de la informació. La diferència radica que la societat de la informació –un concepte sorgit eminentment del camp tecnològic– considera els ciutadans i ciutadanes com a subjectes receptors, i per això en bona part agents passius del sistema comuni-

catiu imperant. La ciutadania de la societat del coneixement –un concepte fonamentalment econòmic i també social– ha de ser molt diferent: ha de ser capaç de diferenciar entre tota la comunicació que rep, impulsar el seu esperit crític i sobretot desenvolupar capacitat de discerniment per poder estar en condicions d'escol·lir. Saber triar és, sens dubte, la clau que defineix aquesta societat del coneixement. Però el desenvolupament basat en el coneixement necessita certes condicions indispensables. Entre elles, que el coneixement sigui definit i percebut com una forma de riquesa, que la naturalesa i paper dels recursos de coneixement siguin compresos i assimilats pel públic en general, acceptats com un valor universal i individual i que la societat en el seu conjunt incentivi les activitats riques en coneixement i impuls els seus focus generadors d'intel·ligència i de saber. Dit d'una altra manera: la societat de la informació estaria representada pels bits que circulen per les xarxes de la comunicació, mentre que la societat del coneixement implica una indispensable simbiosi dels bits amb les neurones dels nostres cervells. La cultura, formació i educació és la diferència. El desenvolupament d'aquesta nova societat i economia del coneixement, que no substitueix, sinó que se superposa a les nostres capacitats sorgides de la revo-

lució industrial, es fonamenta, principalment, en la ràpida incorporació de les innovacions científiques i les seves aplicacions tecnològiques a la nostra realitat professional i vida quotidiana. Per tant, les nostres capacitats individuals i col·lectives per assimilar aquests canvis són essencials per a l'èxit d'aquest procés d'aprenentatge continuat i adaptació constant que caracteritza aquesta nova societat. Per això aquesta transformació és indissociable d'una necessària evolució conceptual que ens ha de permetre un millor enteniment i gestió de les innovacions, que marquen la ràpida consolidació de l'economia i societat del coneixement. No hem d'oblidar en aquest sentit que les transformacions que acompanyen i condicionen aquesta evolució no són tan sols econòmiques, sinó també (i sobretot) culturals i socials. És per aquesta raó que cada vegada resulta més necessari enfortir estratègies dirigides a divulgar aquests nous coneixements, així com les seves aplicacions tecnològiques, en el context de les qüestions ètiques, culturals, socials, econòmiques i polítiques que se'ns plantegen. L'objectiu final és, doncs, una millor adaptació de la nostra societat a aquesta nova estructura de vida i de treball que es va a consolidar en el transcurs del segle XXI, amb més o menys força en funció de la voluntat i gestió política i de les successives crisis econòmiques i, en general, de model social que aquesta evolució pot comportar.

Visita el
amb
Regió7

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres oficines i obtindreu
DUES ENTRADES GRATUÏTES
per subscriptor.
(Oferta limitada)